

the 1990s, the number of people with a mental health problem has increased in the UK (Mental Health Act 1983, 1990).

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.
- People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.
- People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.
- People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.
- People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.
- People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.

There is a growing awareness of the need to improve the lives of people with mental health problems. The Department of Health (1999) has set out a vision of a new mental health system, which will be based on the following principles:

- People with mental health problems should be treated as individuals, with their own needs and wishes.
- People with mental health problems should be given the opportunity to participate in decisions about their care and treatment.
- People with mental health problems should be given the opportunity to live in their own homes and communities.



SEZGIN KAYMAZ • **Kısa**

© 2014 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM
2014, İstanbul (1 baskı)

İletişim Yayınları 2056 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 318
ISBN-13: 978-975-05-3398-3

© 2022 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 2. BASIM
1. Baskı 2022, İstanbul

EDITÖR Tanıl Bora
KAPAK Suat Aysu
KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas
DÜZELTİ Birhan Koçak

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871
Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul
Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003
Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,
Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387
Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,
Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul
Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58
e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ
Sevinç Kuşları-2
Kısa



SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

İletişim Yayınları'ndan çıkan kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi* (2021). Diğer kitapları: *Farfara* (April Yayıncılık, 2017), *Nefha* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2018), *Benyusuf* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2019).

Onur'a...

“...Üzülme!..”

*Asıl sen vardın ortada
Ben senin elinde bir ayna
Sen yeşillikte bir ağaç
Ben senin gölgen...*

MEVLÂNÂ

*Âdem'i sürdün bakmadın
Cennette de bırakmadın
Şeytanı niçin yakmadın
Cehennemini var da senin?*

ÂŞIK VEYSEL

Karakolda iki gün iki gece sopalayıp hakkında şikâyet şu bu olmayınca mecburen bıraktılardı bunu. O da kalkıp anasının ocağına gittiymiş bi müddet sotada kalayım diye. Çay üstüne çay, çay üstüne çay, deliğine sinip epey bir zaman beklediymiş ki öbürküler gelsin. Bekle bekle, ne Orhan geldiymiş, ne Sarı Memet ne de Hüseyin. Ses seda da çıkmıyordu arkadaş. Can sıkıntısından oturup kendi kendine kafa çektiymiş bir iki, veresiyenizi ödeyin hemşerim diyen bakkala darıldı, çocukların bahçeye kaçırıldıkları topları kestiydi üç beş, 1 ih, bekle bekle nereye kadar, daha fazla dayanamayıp gözünü kararttıydı da Demet'e doğru anca uzadıydı.

Bir müddet İsmetiye Caddesi'nden de Asmaaltı'ndan da uzak durup avara kasnak dolandı dolandı eve döndü, anası namaz kılar-ken önünden geçmemeye dikkat etti, gitti Bakkal Kâmuran'a yavşayıp gönlünü aldı, yağladı yüzledi erzak da aldı adamdan, oturup beklemeye devam etti. Aklı karışık kuruşuktu. Belki bunsuz devam etmeye karar vermişlerdi, belki de o Deccal denen adamın adamları işlerini görüvermişti. İster o, ister bu, hazıra dağ dayanmaz biliyon, elinin ekmek tutması lâzımdı. Hâlâ daha gelip giden, uğrayan eden, arayıp soran olmayınca gözünü daha da karartıp kıyıda kıyıda İsmetiye'ye, en nihâyet Asmaaltı'na zıpladı.

“Ne o lan Sermiyan?” dedi Beyazıt bunu görür görmez. “Yeni kare as mı topluyon yoksa? Bizi de al lan şebekeye bu sefer.”

“Ne bileyim arkadaş,” dedi Sermiyan. “Bi gitti Orhangil, gidiş o gidiş. Ben de gelip burda bekleyim dedim.”

“Çok beklersin daha,” dedi Beyazıt, sonra tek gözünü kısıp bir düşündü şöyle. “Deccal götürdü oğlum, getirir mi?”

“Olsun. Belki bakarsın...”

“Salaksın salak. Otur bekle ne diyim? Çay içmek mecburi yalnız.”

“Paramız yok oğlum.”

“Yazarız.”

Bir zaman da Asmaaltı'nda pinekleli. Amına koduğumun Beyazıt'ı, bardağı boşalır boşalmaz tepsiyi dayıyordu burnuna. Bari boşa gitmesin diye maça kızı, okşın, batacak filan oynamaya başladı gelip gidenle. Bir iki ütülüyor, bir iki ütüyordu. Cebine iki kuruş girmeyegörsün, Beyazıt bitiveriyordu tepesinde. “Çay paralarımı rica ediyim.”

“Lan bakkala da taktık oğlum. Götürüp iki kuruş verelim bi müsaade et.”

“Bakkal esnaf da biz neciyiz lan? Ver!”

Kimin kimsen yoktu. Kuzu kuzu bayılıyodun gitsin hâliyle. Ama sövmek serbestti. Amına kodumun mezar hırsız misâl. Fıkra anlatmışın gibi gülüşüyodu Beyazıt. Lâf sokuyodu bi de. “Sen bu senin rahmetlileri beklerken ben seni çok düdüklerim daha. Bekle bekle, gelirler.” Bu da düşünüyordu. Bekle bekle, nereye kadar? Sonunda Orhangilin gelmeyeceğine bir tamam kanâât getirip açılmaya karar verdi bu dallamaya. Batakhanelerin itini uğursuzunu en iyi bu bilirdi.

Bir sabah kimseler yokken gidip “Ben kendi işimi kuracam Beyazıt,” dedi. Beyazıt, eline naylon sürahiye almış, avucuna boşaltıp boşaltıp taşlara su serpiyordu. “Sepelediğim yerlere basma,” dedi buna. “Kenarda dur. Ne işi kuracan?” Sermiyan, “Ne işi olacak lan?” dedi. “Bildigin iş işte.” Orospu olur, dönme olur, Allah ne veriyse sermaye tutup... “Haa, pezevenkliğe devam diyon,” dedi Beyazıt. “Hee, kısmetse.” En iyi iş bildiğin işti arkadaş. Pezevenk deyip geçmeyecektin, ona da bi ihtiyaç vardı sonuçta. Bakacaktın, hangi elin ekmek tutuyo, onlan tutmaya devam edecektin. “Kaşınıyon gene sen,” dedi Beyazıt. “Geç otur, kurudu şuralar, bi çay getireyim de konuşalım. Senin kafa basmaz kendi başına.”

Dost ile içilen şarap helâldir, puşt ile içilen su haram.

ÖMER HAYYAM

Celil Hayri'den ilk mektubunu aldı. O da "Ortak" diye başlıyordu.

Ortak,

Hâlâ şoktayım. Kırıştırmak için uzaklaşmamı mı bekliyordun lan; sen koşa koşa git, nen varsa ver Deccal'a?

Neyse bari, yabancıya gitmemiş.

Berna kardeşimizle Kübra annemizin o mucize güzele kapılanmalarına çok sevindim. Gerçek bir mucize Zila.

İrfan hâlâ Veysel'in yanında mı? Bir mektup yazmışsın, o da yarım yamalak. Sana emanet ettik kör piçimizi oğlum, başkasına değil, insan iki satır bilgi verir. Sokak kedilerimi de ağzına almamışsın zaten. Çatlayalım mı biz burda?

Ortak, özledim seni çok.

Burada hayat bombok. Durmuş gibi. Havaalanına bir indim, yüz milyon derece. Dünyanın bütün kuaförleri fön makinelerini kapmış dört yanından üfürüyorlar... Öyle.

Ülkenin sosyopolitik durumuna da sonraki mektuplarımda temas ederim artık.

Sokak kedilerimi ilgisiz, beni habersiz komayasın. En çok Deccal, en az onun kadar çok da İrfan hakkında. Öbür emanetimi unutma. Berna'yı. Arada Naim'den de dem vur. Küserim bak.

Ellerinden gevşekçe sıkar, erkek arkadaşını kıskandırmayacak bir kardeşlik duygusu içinde yanaklarından öperim.

İyi ol, iyi kal ortağım.

Hayri Demir

NOT - 1: Var ya, yedi yüz bin dolarlık saat gördüm burada. Vallahi de gördüm, billahi de gördüm. Bir de şu saati koluna takan götka-fayı görebilsem dünya gözüyle, başka bir şey istemem.

NOT - 2: Ekselans çok fena ters gitmeye başladı bana. Ne yap-sak kabahat. Belediye otobüsüne biniyoruz suç, elçilik mutfağında karnımızı doyuruyoruz suç, üniformamızı giyip efendi gibi geliyo-ruz suç. Canımdan bezdim. Hır çıkarmak için bahane arıyorum ha-berin olsun.